

[Hartvig Frisch.]

bragte en Tegning, hvor man saa den danske Statsminister Arm i Arm med en Russer og en Spanier, en Spanier, som holdt en bloddryppende Kniv i Haanden, har man vel naaet Højdepunktet af; hvad man kunde tænke sig at byde den danske Befolkning i Retning af groft uærlig Valgkampagne.

Men Resultatet, ærede Medlemmer, ja, det viste, hvor forfejlet denne Form for Agitation var. Resultatet blev en straalende Sejr for Regeringspartierne, og Resultatet blev en socialdemokratisk Fremgang i Valgomraadet fra 166 000 Stemmer til 228 000 — hvis man tager det i Procenter, saa blev det en Fremgang fra forrige Valg i 1928 paa 34,7 pCt. til 39,7 pCt. nu. Hvis man undersøger, hvorledes Regeringspartierne tilsammen staar i det nuværende Landsting, og lægger Valgtallene fra 1932 og 1936 til Grund, saa bliver Forholdet det, at Regeringspartierne tilsammen mønstrer 567 000 Stemmer over for Venstre og de Konservative, der tilsammen kun mønstrede 500 000 Stemmer ved de to Valg. Men hvis man saa yderligere lægger samtlige Oppositionspartiets Stemmer hertil, bliver Resultatet, at den samlede Oppositionsgruppe af afgivne Stemmer alligevel kun mønstrer 557 000 Stemmer, med andre Ord, at Regeringspartierne i Landstinget sidder paa fuldt og rent og klart Flertal blandt Vælgerne. Det er blevet Følgen af de ærede Oppositionspartiets bloddryppende Folkefrontagitation!

Vi kan i øvrigt fra Socialdemokratiets Side afstaa fra de sædvanlige mikroskopiske Talundersøgelser. Vi ved jo udmærket vel, at det er en gennemført Regel, at paa Grund af Alderscensuren mønstrer Socialdemokratiet færre Stemmer ved Landstingsvalg end ved Folketingsvalg. Men naar man ser de Beregninger, som i Forvejen blev opstillet, nemlig paa Grundlag af en Sammenstilling mellem Valget i 1928 og i 1929, henholdsvis til Landstinget og til Folketinget, og nu Folketingsvalget i 1935, hvorfra man saa vilde slutte til Resultatet af Landstingsvalget i 1936, ja, saa viste det sig, at den Procent, Socialdemokratiet i Forhold til sidste Folketingsvalg nu skulde naa til, vilde være 38,7, men vi fik 39,7 pCt. Jeg tror derfor, at al Tale om, at den socialdemokratiske Bølge skulde være begyndt at standse, kan man lade fare. Vi kan saa overlade den Trøst, der kan faas ud af Tallene, til de Partier, der trænger til saadan Trøst. De Konservative kan have Fornøjelsen af at sammenligne med

1928, der, som bekendt, var Lavpunktet for Det konservative Parti. Det giver jo Mulighed for Begejstring selvfølgelig, og vi kan overlade til Venstre, at de kan glæde sig over, at de ældre Aargange viste sig at være noget mindre L. S.-ede end de Folketingsaargange, der kort i Forvejen havde været ude. Men med Hensyn til Valgets Hovedlinie staar den fast som denne straalende Sejr for Regeringspartierne.

Jeg ønsker hertil at føje en særlig Bemærkning angaaende Sønderjylland. Der blev i Sønderjylland denne Gang ved Landstingsvalget afgivet 10 500 flere Stemmer end i 1928. Af denne Tilvækst tog Socialdemokratiet 5 800, som man ser et godt Stykke over Halvdelen af hele Stemmetilvæksten. Tilsammen opnaaede Socialdemokratiet i denne Landsdel 17 600 Stemmer; det er 31 pCt. af samtlige afgivne Stemmer. Deroverfor staar de Konservative med en Tilvækst paa 3 000 Stemmer til i alt 11 485. Og Venstre, som har været vant til at vælge deres Høvding i denne Landsdel, opnaaede at aflevere 4 000 Stemmer, som synes fordelt nogenlunde mellem Hr. Fritz Clausen og Det frie Folkeparti. Tyskernes Tilvækst var i alt paa 2 000 Stemmer, saaledes at de naaede 15,5 pCt., et Tal, der ganske svarer til, hvad de naaede ved Folketingsvalget i 1935. Men det er interessant at se, at den Linie, der før har været klar, atter lades klar ved denne Lejlighed. Det er denne, at det ikke er lykkedes det tyske Parti at vinde Indpas i Arbejderklassen i Sønderjylland, og at det er det danske Socialdemokrati, som er Bolværket for Danskheden i Sønderjylland.

Jeg fik et Brev fra en Sønderjyde kort efter Valget og vil gerne med den højterede Formands Tilladelse fremdrage en enkelt Sætning af dette Brev. Der staar deri:

„Det Haab, som Tyskerne i Sønderjylland har næret i de sidste 4—5 Aar, at det skude lykkes dem at drage store Dele af Arbejderklassen til sig, og at de der ved skulde blive i Stand til at styrke Tyskheden, er fuldstændig mislykket trods Anvendelse af baade Penge og mange besnærende Agitationsmetoder, der egentlig skulde have Mulighed for at gøre et vist Indtryk paa fattige Arbejdere.“

Jeg forstaar særdeles vel denne Bemærkning, og jeg tror, man kan sige, at ogsaa denne Udtalelse styrker den Paastand, jeg fremkom med, at det er det danske Socialdemokrati, som er Bolværket i vor Grænseegn for Danskheden.

Der er Grund til, foruden at tale om Sønderjylland, at gøre en særlig Bemærk-